

Hársalkodó

A Korányi Frigyes Szakkollégium lapja

Szerkesztette: Farkas Ferenc Balázs

2018/03

Farkas Ferenc Balázs – Páternoszter

Révai Nagy Lexikona szerint a páternoszter „a gépészetben olyan emelőkészülék, mely két egymás fölött álló szíjkerékre feszített szíjon lévő serlegekkel emeli az anyagot”, vagy adott esetben akár személyeket is. A maga idejében forradalmi vívmánynak számító felvonószerkezet, a különböző korszerű épületbiztonsági rendelkezések miatt ma már igazi kuriózumnak számít. Szerencsére azonban, ezek a szabályozások a már meglévő és működő – hivatalos nevén – körforgó személyfelvonók számára lehetőséget biztosítanak a folytatólagos üzemeltetésre. Ennek köszönhetően mind a mai napig fellelhetőek még használatban lévő példányok Budapesten is. Az egyik ilyen a IX. kerület, Haller utcai Gottsegen György Országos Kardiológiai Intézet épületében rejtőzik.

Az első dolog, ami eszünkbe jut az az,

hogy vajon mi történhet, ha két emelet között reked az utazó? Valóban kettészakítja a félelmetes gépszörnyeteg?

Válaszként csak annyit, hogy azzal együtt, hogy régen nem volt szükséges ráírni a mosószerkapszulákra a „ne edd meg” feliratot, azért a mérnökök természetesen gondoltak a lehetséges balesetekre is. Így számos biztonsági berendezés szolgálja a corpus intaktságának garantált megőrzését.

Ha kedvet kaptatok egy pár évtizedet visszarepülni egy nem is olyan régi, de ma már mégis távolinak tűnő korba, hogy próbára tegyétek bátorságotok, akkor keressétek fel a GOKI „szigorúan” kórházi dolgozók számára fenntartott páternoszterét.

Azoknak pedig akik a számos tiltás ellenére azt is kipróbálnák, hogy mi történik a kabinban a szerkezet utolsó emeletét követően, az alábbi sorok heveny mormolása javallott:

Pater noster, qui es in caelis,
Sanctificetur nomen tuum,
Adveniat regnum tuum,
Fiat voluntas tua,
Sicut in caelo et in terra.
Panem nostrum quotidianum
da nobis hodie,
Et dimitte nobis debita nostra,
Sicut et nos dimittimus
debitoribus nostris.
Et ne nos inducas in tentationem,
Sed libera nos a malo.

Dr. Godó Ferenc – Szakkollégiumtörténeti áttekintés kezdőknek **(III. rész)**

Hogyan tovább?

A szakkollégium környezetében az elmúlt években végbemenő változások erőteljes hatással voltak a szakkollégium működésére, tevékenységére. Világossá vált, hogy szükség van a hagyományos vezetés és irányítás alapvető megújítására. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy a szükséges változásokat, változtatásokat nem csak a szakkollégiumban, mint szervezetben, hanem a hallgatóknak saját magukban is meg kell valósítaniuk. A szakkollégium működését végső soron az határozza meg, hogy a hallgatók hogyan gondolkodnak, hogyan viszonyulnak egymáshoz, hogyan teremtenek egymással kapcsolatot. Csak akkor lesznek képesek a mélyen beléjük ivódott vezetési elvekkel és módszerekkel szakítani, ha megváltoztatják gondolkodásmódjukat. Csak akkor tudnak közös jövőképet, közös megérzést és újszerűen koordinált tevékenységi formákat létrehozni, ha másként viszonyulnak egymáshoz. Az elmúlt évek sikertelen próbálkozásai, melyek a szakkollégium "átszervezésére", szervezeti struktúrájának átalakítására irányultak, jól bizonyították, hogy eredménytelen minden olyan próbálkozás, mely a hallgatók "belső világának" érintetlenül hagyása mellett jött létre. Ha radikálisan akarnak változtatni a szakkollégiumi munkamódszereken, akkor újra kell fogalmazniuk az egyes feladatköröket, az azok ellátásához szükséges készségeket, ez viszont elképzelhetetlen új gondolkodású vezetők és hallgatók nélkül.

A gondolati mintákat megváltoztatni képes tanulás igen nagy erőpróba. A hallgatók elveszítik jól megszokott kapaszkodóikat. Esetenként kifejezetten ijesztő, ha szembekerülnek dédelgetett meggyőződéseikkel és feltételezéseikkel. Az egyes hallgatóknak ez túl nagy feladat. Társak kellene hozzá. Együtt tanuló hallgatók közössége. Egy tanuló szakkollégium.

A hallgatók többségének az, hogy tagja lehet a szakkollégiumnak, része egy igazán "nagy csapatnak", olyan egyedülálló, különleges szakaszt jelent az életében, amikor a maximumon élhet, és a maximumot tudja nyújtani. Vannak, akik a szakkollégiumból

végzés után kikerülve az életük további részében is keresik ezt az érzést vagy próbálják azt felidézni.

A közös jövőkép

A közös jövőkép több, mint egy gondolat. Több valamilyen elvont fogalomnál is. Lehet, hogy egy egyszerű gondolat hozza létre, ám ha kialakul, azaz elég erős ahhoz, hogy több ember támogatását is elnyerje, akkor már nem pusztán absztrakció. Az emberek életében kevés dolog bír akkora erővel, mint a közös jövőkép.

Legegyszerűbb szintjén a közös jövőkép nem más, mint felelet a „Mit akarunk létrehozni?” kérdésre. Ahogy a személyes álmok, jövőképek az egyes ember szívébe és lelkébe ivódnak, úgy a közös jövőkép egy egész szervezet sajátja. A közösség érzését hozza létre a szervezeten belül, s a különféle tevékenységeket egységes keretbe fogja.

A jövőkép akkor közös, ha az emberek nemcsak hasonló képet őriznek magukban, de egyúttal arra is törekednek, hogy e képet ne csak az egyes ember, de a közösség egésze is magáénak vallja – hiszen amikor közös jövőképről beszélünk, akkor az embereket a közös igyekezet is összekapcsolja, összefűzi.

A személyes jövőképek abból merítik erejüket, hogy az egyén mélységesen törődik velük és törekszik a megvalósításukra. A közös jövőkép erejét pedig az együttes törődés adja: az emberek vágynak arra, hogy egy arra érdemes, közös vállalkozás összekapcsolja őket, és ezért szívesen alakítanak ki közös jövőképet.

A közös jövőkép nélkülözhetetlen a szakkollégium számára, hiszen ez mutatja a tanulás irányát és célját és ebből meríthető a tanulásához szükséges energia. Amíg a pusztán információ bevitel, a befogadó tanulás jövőkép nélkül is kivitelezhető, alkotó tanulásról csak akkor beszélhetünk, ha a hallgatók valami olyasminek az elérésére törekednek, ami mélyen belül fontos nekik. Az alkotó tanulás fogalma mindaddig értelmetlen és túlságosan is elvont, amíg a hallgatóknak nincs kialakult képük, hogy mit is szeretnének létrehozni.

Ma már a jövőkép szó, ismerősen cseng a szakkollégium vezetésében. Ám ha közelebről megnézzük, ez a jövőkép ma még nem más,

mint a vezetőknek az álma, amelyet eddig célkitűzések formájában "ráerőltettek" a szakkollégiumra, és mely elsősorban a vezetők személyes varázsában gyökerezett, illetőleg olyan válsághelyzetekben jelent meg, amikor szükség volt a hallgatók - legalább időleges - egységére.

Az efféle jövőkép eddig még a legjobb esetben is csak arra volt képes, hogy maximum kiváltotta a kollégisták egyetértését – elkötelezettségüket azonban sosem nyerte el.

A közös jövőkép azonban nem egyenlő a kijelölt szakkollégiumi célokkal. A közös jövőkép lényege, hogy azt sok kollégista elkötelezetten felvállalja, mégpedig azért, mert e jövőkép saját személyes álmait tükrözi vissza.

Miért fontos a jövőkép a szakkollégiumban?

A jövőképek felvidítják, felemelik a hallgatókat. Megadhatják azt a szikrát, azt az izgalmat, aminek révén a szakkollégium felülemelkedhet a napi gondokon. A közös jövőkép megváltoztathatja a hallgatók kollégiumon belüli kapcsolatait. A szakkollégium immáron nem „a kollégium”, hanem „a mi kollégiumunk”. A közös jövőkép az első lépés lehet ahhoz, hogy az egymással szemben bizalmatlan hallgatók elkezdjenek

együtt - egymásért dolgozni. A közös jövőkép közösségtudatot képes kialakítani. A szakkollégium közös céltudata, jövőképe és értékei pedig a kollégiumi közösség legalapvetőbb alkotóelemei.

Ha nincs olyan közös cél, amely mintegy magával húzza a hallgatókat, akkor a status quo fenntartására irányuló erők legyűrnek az újító próbálkozásokat. A jövőkép alkotja meg a célt. A cél magasztossága új gondolkodásmódok elsajátítására, új tettek sarkall. A közös jövőkép egyfajta kormányrúd, amely a tanulási folyamatot akkor is irányban tartja, ha a haladást külső vagy belső akadályok, nehézségek akadályozzák.

A közös jövőképpel könnyebb megkérdőjelezni korábbi gondolkodásmódokat, feladni idejétmúlt nézeteket, felismerni a hallgatók saját személyes és a kollégium szervezeti hiányosságait.

Végül pedig a közös jövőképpel az a súlyos kérdés is megválaszolható, ami a szakkollégium vezetésében gátat szab a rendszergondolkodás kifejlesztésének: „hogyan lehet hosszú távon is biztosítani a hallgatók elkötelezettségét?”

Turtóczy Kolos – A tenger hideg és tele van sárga medúzával

Ha Aarhusban vagy, teljesen mindegy milyen okból, elmehetsz a múzeumba, amit a város egyik központi terére építettek. Van a tetején egy nagy szivárványt formázó kör-alakú valami, nevezzük alkotásnak, végül is az - kortárs. Erről meg lehet ismerni az épületet. A bejáráshoz egy lépcső visz fel. Viszonylag magasan van a bejárat, így lépcsőből is viszonylag sok van. Elég jellegtelen, szürke lépcsők, habár mégiscsak érdekesek bizonyos szemszögből. Ferdén futnak. Azaz a fokok nem az ajtó irányába mutatnak, hanem az épület frontvonalával párhuzamosak, ami olyan negyvenöt fokos eltérést jelent esetünkben. Feltételezzük, hogy fel akarsz menni. Fixáld a célt és bal lábbal lendítve nekiindulsz. Kényelmeset lépve a lábad már fent is van a következő fokon. A mellézárással sincs különösebb probléma viszont, ha jobbal folytatnád az utad, a lépéssel csak a következő lépcsőfok elé érsz. És ebben a pillanatban kell eldöntened, hogyan folytatod tovább. Természetes volna, ha a jobbat bal követné, de a lépcsőfok szabálytalan közelsége sajnos

megtöri a mozgásod harmóniáját, ezt a mintát követve csak sántikálni fogsz végig. A másik választásod a balláb jobb mellé igazítása után, újra jobbal fellépni. Utóbbi helyzet is az előbbihez hasonló eredményt hoz. Vagy kényelmetlenül kicsiket, vagy kényelmetlenül nagyokat kell lépni, szóval pont rosszul van megcsinálva, nem is értem miért. Mindig kiesel a járásod ritmusából, irtó idegesítő, az erre érzékenyek kerüljék el. A fokok amúgy nem magasak, olyan mintha lovaknak csinálták volna, de lejtnek is egy kicsit, gondolom az eső miatt, mert így le tud róla csorogni. Van egy lift is, ami ezt az egész totyogós kálváriát megspórolja neked, én inkább ezt javaslom. Esetleg egy lovat. De nem is ez a lényeg, hanem. A nyolcadik szinten van egy festmény, Olaf Rude csinálta az előző században. A jelenetet szürke háttér előtt ábrázolja, a figurák színesek. Szent György lovának hátsója narancssárga, az eleje pirosas-rózsaszín, a farka barnás, a nyerge lila. Átlósan van a képen, mozgásban, plusz olyan, mintha lebegne kissé. A szem alapján azt gondolhatnád, a legszebb

álmát alussza éppen. A sárkány szeme már mást sejtet, mintha félre nyelt volna valamit, esetében ez egy lándzsát jelent minden bizonnyal. Az állat maga fekete és sárga, a hasán pöttyökkel. U alakban megnyúlt teste a ló alatt helyezkedik. A hős ruházata egyszerű, szakálla és turbánja van, azt hiszem török. A ló hátán ül, éppen végez a sárkánnyal. A háttérben van még egy vár is, az ilyen képeken szokott lenni. Királylány is szokott lenni, de az itt nincsen.

A kórházban is vannak a falon festmények, mert nagy az épület és így a falai is nagyok, sok a szabad felület. Ebből következőleg a folyosók is hosszúak, meg szélesek is (habár ez nem feltétlen következik az előzőekből). Ez az oka annak, hogy az orvosok meg az egész ellátó személyzet járművekkel közlekedik. Láttam rollert, biciklit, meg mindenféle elektromossággal működtetett kisautókat (ezekkel egyébként betegeket is szállítanak, még hozzá úgy, hogy az ágyat elé, esetleg mögé csatoloztatják, és úgy húzzák, vagy tolják). Gyalogsként mindig a fal mellett kell haladni, a kereszteződésekben pedig vigyázni érdemes. A járművek sebessége lenyűgöző. Az orvosok így hamarabb érhetnek A-ba, talán B-be. Az ilyen tapasztalatok minden nap megerősítették bennem, hogy én már nyugaton vagyok, sőt észak-nyugaton.

A Nordre Kirkegård egy parkszerű sírkert. A sírok messze fekszenek egymástól. Mindegyik egy nagyon egyszerű lapos, földön fekvő, felfele tekintő sírkövből áll, amin olvasható a tulajdonos neve és az évszámok. Mindegyik ugyanolyan, még térdig sem érő, talán volt kripták alaprajzait formázó sövényrel van körülvéve. A kapu helyét két oszlopocska jelzi, illetve a sövény nemléte. Egyik objektum sem nagyobb pár négyzetméternél. A fák viszont magasak.

A fürdőszobámban szürke csempe volt (kb olyan szürke, mint a lépcső a múzeumnál), de a bútorok és a tároló felületek mind-mind fehérek voltak. Ez azért jó, mert könnyen látszik a kosz. Sajnos ugyanebből az okból rossz is persze. Mégis úgy döntöttem, hogyha lesz majd saját fürdőszobám, az én bútoraim is fehérek lesznek benne, mert ugyan sokat kell takarítani, de így mindig tiszta marad. Praktikus. De a fürdőnek nem ez volt a csúcspontja. A zuhanyzó rész egy nagy, magas üvegfalal volt leválasztva, ami

Olaf Rude - Sankt Georg og dragen

alul és felül is a falhoz volt rögzítve. Nagyon fontos tudni, hogy Dániában kemény a víz. Elég egy-két zuhany, pár könnyed, felelőtlen mozdulat és az üvegfalon már nem lehet átlátni. Ha ilyen gondatlan az ember, kénytelen a tercier prevenció elemeihez nyúlni. De egy dán fürdőszobában, az ember nem gondatlan, pláne nem felelőtlen. Oda volt nekem készítve egy fém markolatú, gumírozott végű, eredetileg szélvédőtisztításra alkalmazott ablak lehúzó, amit minden tisztálkodás után használtam. Nemcsak az üvegfalról távolítottam el a vizet, de a csempézett padlóról is, nehogy megálljon ott a víz és elősegítse a felület amortizációját. Mindennapos vívódásom tárgya volt ennek az utolsó mozdulatsornak a kivitelezése. Ha ugyanis a szürke csempézett padló belső részét gondosan le akartad vízteleníteni, akkor a külső részén kellett állni. De úgy volt kialakítva, hogyha a külső részével akartad ugyanezt csinálni, akkor viszont a belső részre kellett volna állni, így tönkretéve az előző munkádat a vizes lábaddal. Nem akarok a részletekbe belemenni, sokat fáradoztam az ügyön, de sohasem lett tökéletes. Minden egyes kis papírtörlővel felitatott tócsa a bukásomat jelentette. Rengeteget tanultam abban a fürdőszobában. Az ilyenekért érdemes elutazni valahova.

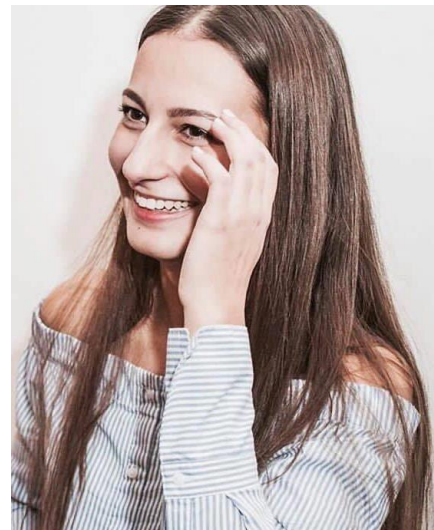
Ismerj meg egy kolist!

Horváth Eszter (ÁOK IV.) és Kiss Laura (ÁOK I.) bilaterális interjúja

Eszter kérdezi Laurát:

E: Laura, hogy telt az első vizsgaidőszak?

L: Igazság szerint én úgy álltam az első vizsgaidőszakhoz, hogy nagyon nehéz lesz... Tudom, nem valami optimista hozzáállás... Visszagondolva viszont már tudom, hogy egy jól megtervezett időbeosztással nem lehetetlen teljesíteni. Ezt neked is köszönhetem Eszti, mert Te segítettél megtervezni, hogy milyen sorrendben vegyem fel a vizsgákat, mire mennyi időt érdemes hagyni. ☺

E: Hogy alakultak az ünnepek a tavalyi évhez képest?

L: Teljesen máshogy, mint az elmúlt években, de erre fel is készültem. Az ünnepek alatt próbáltam a lehető legtöbb időt a családdal tölteni napközben, ezért inkább korán keltem és tovább fent maradtam, de idén a szokásos egész napos, pizsamás filmnézést a tanulás váltotta fel, mivel már 28-án vizsgáztam.

E: Nem volt rossz érzés, hogy kimaradsz a karácsonyi készülődésből?

L: Egyedül a közös sütés-főzés hiányzott, mivel ez elmaradhatatlan programnak számított eddig nálunk, de úgy vagyok vele, hogy megérte meghozni ezt az áldozatot.

E: A szüleid, hogy élték meg ezt az új helyzetet?

L: Nagyon jól kezelték ezt az új helyzetet, bár szerintem ők jobban izgultak a vizsgák előtt, mint én. Az egész vizsgaidőszakban otthon tanultam, csak a vizsgák napján hozott fel az apukám Pestre, ezáltal ő is felidézte az egyetemista emlékeit, a vizsgadrukkot, a tételek ismétlését az utolsó pillanatilag. Az egész család megkönnyebbült előző hét kedden, amikor kiderült, hogy sikerült bent maradnom a koliban. ☺ A vizsgaidőszak után elutaztunk síelni Szlovéniába. Egy mesebeli kis városban, Bledben, szálltunk meg, így volt lehetőségem feltöltődni a következő félévre.

E: Észrevettél magadon valami új szokást a vizsgaidőszak alatt?

L: Egy dolgot vettem észre magamon, hogy körülöttem mindig mindenhol vizespalackok voltak a szobában. Tanulás közben állandóan szomjas voltam. ☺

Kialakult egy napi rutinom, és szinte minden nap szántam annyi időt a pihenésre, hogy elmenjek edzeni. A húgomtól fitneszbérletet kaptam karácsonyra abba a terembe ahová már évek óta járok. Ez volt az egyik legszemélyesebb, és legötletesebb ajándék. Sportolás közben tudtam igazán kikapcsolódni, ilyenkor végre nem a tanuláson járt az eszem.

E: Előfordult, hogy éjszakáznod kellett a tanulás miatt?

L: Erre szerencsére nem volt példa, viszont az anátvizsga előtt mikor teljesen egyedül „aludtam” a blokkban képtelen voltam pihenni. Folyamatosan kattogott az agyam, és amúgy egy kicsit féltem is...még a kazán hangjától is megijedtem ☺.

E: Van-e olyan hobbid, amit az egyetem, illetve a Pestre való felköltözés miatt hanyagolnod kell?

L: Igen, korábban nagyon meghatározó szerepe volt a mindennapjaimban a zenének, 9 évig játszottam klasszikus gitáron, és énekeltem egy kórusban is. Ez azért nagyon hiányzik, de a vizsgáim után újra elővettem a hangszerem.

E: Erre vonatkozóan van valami terved esetleg, hogy a következő félévben többet tudj játszani, akár nekünk is?

L: Már elgondolkoztam azon, hogy az otthoni 2 gitárom közül az egyiket feltelepítem a koliba a blokkársak örömére ☺, úgyhogy mindenképpen vannak terveim ezzel kapcsolatban.

Laura kérdezi Esztert:

L: Más volt-e ez a szemeszter amiatt, hogy egy elsős szobatársad lett?

E: Ez egy kicsit ijesztően hangzik, mert annyira azért még nem vagyok idős (Eszter 22 ☺), de szörnyen nosztalgikus volt ez az egész félév, mert egy kicsit újra átéltem az első évemet például, amikor csináltam Lau haját a Gólyabálra, vagy mikor elmentünk az elsős barátnőivel színházba stb. És amikor belegondoltam, hogy én már ezeken az élményeken túl vagyok sokszor kicsit el is szomorodtam. De azért tanultam is belőle, hogy az egyetemi éveket meg kell élni, és nem szabad csak a távoli dolgokra fókuszálni.

L: Elsős szemmel hihetetlen soknak tűnik ez a 9 vizsga, hogy lehet ezt teljesíteni?

E: Taktikát kell váltani, mert a klinikai tárgyakat nem lehet 100%-ra tudni, szóval inkább bátorság kell. Itt már nem szabad egy vizsgára az összes belső tartalékodat felhasználni, hanem kiegyensúlyozottabban mindenre kell egy kicsit szánni. Másrészt viszont ezeket a klinikai tárgyakat sokkal szívesebben tanultam.

L: Hogy telt a vizsgák közötti időszak?

E: Sokkal nyugodtabban, mint az első években. Nagyon jó volt otthon lenni, akármilyen furán is hangzik ez azért pihenés is volt, egy pörgős félév után. Ráadásul a szemeszter közepén lett egy kiskutyánk, aki most már nem is olyan kicsi, és végre így a vizsgaidőszak alatt nekem is lett időm arra, hogy minden nap játsszak vele, ami a napi kikapcsolódást jelentette, és sétálni is elvittem rendszeresen, amiben így kimerült a napi mozgásom.

L: Mennyire tudtál a vizsgaidőszak után pihenni?

E: Jön a TDK konferencia, így most azért annyit nem pihentem, mert nagyon izgulok, mivel ez az első alkalom, hogy előadok. Ugyanakkor ez már egy teljesen más jellegű szellemi tevékenységet igényel, értem ezalatt a ppt-k animálását, a grafikonok szerkesztését, a szöveg betanulását, de meglepő módon most ez is ki tud kapcsolni.

L: Mit szoktál szabadidődben csinálni?

E: A vizsgaidőszakban magamhoz képest egész sok filmet sikerült megnézni, ezen a területen komoly elmaradásaim voltak. Meglepő módon főként magyar filmeket néztünk, és ami ennél is meglepőbb, hogy voltak köztük kifejezetten jók. Az egyik film, amit kiemelnék, Enyedi Ildikó filmje, a Testről és lélekről, szerintem megéri megnézni. Valamint a szünetben színházba is eljutottam és akkor jutott eszembe, hogy lehet nekem is sokat segítené a kiállástól való félelmem leküzdésében, ha a TDK konferenciát is úgy képzelném el, mint egy színi előadást. ☺ Végülis a legtöbb kislány álmai között van, hogy színésznő legyen. De, hogy tudományosak maradjunk, azért az irodalomkutatót sem hagytam a végére. ☺

L: És tudod már, hogy a való életben mi szeretnél lenni?

E: Sajnos nem, igazából még mindig nagy hatással van rám az a tárgy, amit éppen tanulok, úgyhogy a félévben már akartam fül-orr-gégész, kardiológus, valamint bőrgyógyász lenni, talán egy délután erejéig sebész is, de amikor teljesen elbizonytalanodok akkor maradok a belgyógyászatnál.

Dr. Godó Ferenc – Empátia: egy kollégium margójára

Az empátiát többnyire valami lelket melengető, kellemes érzésként tartjuk számon. Sokan egyenlőség jelet tesznek a hétköznapi kedvesség, a másokra való odafigyelés, a gyengédség, törődés és az empátia közé. De mit is jelent a szó maga: *az empátia annak művésze, hogy beleéljük magunkat a másik helyébe, megértjük az érzéseit, a szemléletmódját, majd az így megszerzett tudás alapján cselekszünk.*

Tehát az empátia – ebben a megfogalmazásban – nem azonos az együttérzéssel, a másik iránti szájalommal vagy sajnálattal, hiszen ilyenkor nem feltétlenül igyekszünk megérteni a másik személy érzelmeit vagy álláspontját.

A 20. század végén és a 21. század elején a befelé fordulás lassan a teljes nyugati világot, - és most már mondhatjuk nyugodtan, bennünket is - átjárta. Az olyan kifejezések, mint az „önfejlesztés”, „önmegvalósítás”, „önsegítés” és az „egyéni képességfejlesztés” a mindennapi társalgás részeivé váltak. A múlt század végi politikai radikalizmus fokozatosan teret adott az egyéni „életstílus” iránti elköteleződésnek. Mindehhez hozzáadódott még a tömegcikkék fogyasztói kultúrája, ami részben szintén az én mánia elterjedéséből táplálkozott. A luxuscikkék fogyasztása egyre inkább a személyiség kifejezésének eszközévé vált, az emberek ettől érezték magukat másnak, előkelőnek, kiváltságosnak. Végül egy teljes generáció hajlamos volt elhinni, hogy önnön érdekeinek érvényesítése, különösképp anyagi természetű vágyainak kielégítése az optimális út a boldogsághoz. A „miért jó ez nekem” lett a kor meghatározó kérdése. (Ez az életvezetéshez való befelé forduló én központú hozzáállás egyértelműen felfedezhető a 2000-es évek elején felbukkanó „boldogságfókuszú” gondolkodásmód legújabb irányzataiban.)

A tragédia az, hogy a befelé fordulás az egyénre ennyire intenzíven összpontosító korszaka mégsem hozta el nekünk a beígért Kánaánt, a boldogságot. Hiába a könyvesboltok önségítő könyvek súlya alatt roskadozó polcai, hiába a jó szándékú boldogságszakértők ránk zúduló tanácsai, mégis rengetegen érzik úgy, hogy valami hiányzik az életükből és nem használják ki kellőképpen a létezés ritka ajándékát.

A tények magukért beszélnek. Hiába a növekvő anyagi jólét, ennek ellenére az elmúlt

két évtizedben az élettől való elégedettség mértéke nem emelkedett. Az alkalmazottak több mint fele nem érzi kielégítőnek a munkáját. A válások átlagos aránya elérte az 50%-ot. Egyre nő a depressziós és a szorongásos esetek száma. Európában majd minden negyedik ember valamilyen mentális betegségben szenved az élete bizonyos szakaszában.

Lehet, hogy elérkezett az az idő, hogy magunk mögött hagyjuk a befelé fordulás korszakát és kipróbáljunk valami mást?

De miben segíthet az empátia gyakorlása?

Először is segíthet helyrehozni a már megromlott kapcsolatokat. Rengeteg kapcsolat fut zátonyra amiatt, hogy legalább az egyik fél úgy érzi, nem veszik figyelembe sem a szükségleteit, sem az érzéseit, ezáltal nem talál megértésre.

Az empátia elmélyítheti a baráti kapcsolatainkat is, illetve új barátokra is szert tehetünk általa, ami igen jól jön a mai világban, ahol minden negyedik ember szenved a magánytól.

Kellő empátialökettel a kreatív gondolkodás is fejlődik: olyan problémákra, nézőpontokra is rávilágít, amelyek különben rejtve maradnának.

És talán egy utolsó: nincs annál jobb, mint mások szemüvegén át nézni a világot, hiszen segít megkérdőjelezni a korábbi feltevéseinket és előítéleteinket, ezáltal új gondolatokat ébreszt az élet számunkra legfontosabb kérdéseiben.

Jóllehet az empátia javítja az életminőségünket, arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy bennünket is jobbá tesz azáltal, hogy formálja az etikai látásmódunkat.

Ne legyünk azonban naivak. Az empátia nem általános csodaszer, nem megoldás a világ összes problémájára, sem a magánéletünkben felbukkanó összes nehézségre. Fontos, hogy reális képünk legyen arról, hogy mi az, ami az empátia segítségével elérhető és mi az, ami nem.

De talán összefoglalva és mélyen leegyszerűsítve – hiszen biztosan lesznek olyanok, akik bátorságukat összeszedve elmerülnek egy másik ember életében, hogy kiderüljön miképp hat az élmény a személyiségükre és arra amilyen emberré válni akarnak – az empátia annak a ténynek az felismerése, hogy a számodra fontos dolgok

nem mindenki számára fontosak, a te igényeid nem feltétlenül esnek egybe mások igényeivel, tehát minden egyes pillanatban valamilyen kompromisszumra kényszerülünk. Nem hiszem, hogy az empátia irgalmas cselekedet lenne, azt sem, hogy áldozatvállalás, mint

ahogyan nem is előírás. Úgy gondolom az empátia révén a lehető legteljesebb életet élhetjük, hiszen folyton tágítja a határainkat és olyan új élményekkel gazdagíthat, amilyenekre nem számítottunk vagy amilyeneket korábban nem méltányoltunk volna.

Király Anna – Az ész a fontos nem a haj *Avagy, hogy kerül egy húszéves lány a Ludovika Zászlóaljba*

Hajnali 4-kor indultunk otthonról. Mindent bepakoltunk a kocsiba, a 3 órás út elkezdődött. Sok minden kavargott a fejemben, de legfőképp az, hogy sikerüljön. Mert így örökre megváltozik az életem.

Aztán megváltozott.

De kezdjük az elején.

A Honvédelmi Minisztérium kiírt egy pályázatot nyár elején, amiben különböző szakokon tanuló hallgatók jelentkezését várták, hogy a Honvédség színeiben tervezzék a jövőjüket. Megnéztem az e-mail tárgyát, majd szokásos módon figyelmen kívül hagyva tanultam tovább a biofizika szigorlatra. Aztán vége lett a vizsgaidőszaknak, és a félév-végi üzenet- és életrendezés közben ismét szúrta az e-mail. Elolvastam szép tüzetesen, majd elhatároztam, hogy jelentkezem.

Számomra is nagyon új volt az egész, hiszen egész életemben még egy rendes fekvőtámaszt sem csináltam, és az a gondolat, hogy felvételizzek a Honvédségbe, nem rémített meg, egészen addig, amíg visszajelzést nem kaptam, hogy a beküldött pályázatomat elfogadták, és mehetek alkalmassági vizsgára. Akkor pedig cserébe nagyon megijesztett.

A pályázat a könnyebbik része volt a dolognak, ezután kezdődött az igazi felkészülés, ugyanis az alkalmassági vizsga három részből áll: egészségügyi, pszichológiai és fizikai vizsgából.

Miután utána néztem, hogy is folyik egy ilyen vizsga, kettős érzelmek törtek fel bennem: az első két rész miatt nem izgultam, -orvosi vizsgálatok, IQ-teszt, személyiség-teszt- úgy gondoltam, ezek nem okozhatnak problémát, azonban a fizikai követelmények elég erős pánikot okoztak számomra. Bárki számára elérhető egy táblázatos összefoglaló, amiben részletezik azt a pontrendszert, ami meghatározza majd a vizsga sikerességét. Az eredményt a két perc alatt maximálisan elvégzett szabályos karhajlítások száma (nők esetében térdelve végzett), két perc alatt maximálisan elvégzett szabályos felületek

száma, valamint 3200 méteren való futás ideje alapján kapott és összesített pontok adják. A maximális 360 pontból 220-at kell elérni a sikeres fizikai alkalmassághoz.

Részemről ezek a követelmények azt jelentették, hogy az egész júliust edzéssel kellett töltenem, hiszen az akkori fizikumom édes-kevés lett volna ennek a teljesítéséhez. Szinte minden nap edzettem, futottam vagy erősítettem, ebben apukám segített, ő tartotta bennem a lelket, és nem engedte, hogy feladjam. Az első két hét végére annyira elkeseredtem és kimerültem a várt eredmények hiányában, hogy elkönnyeltem magamban, hogy tapasztalatot legalább nyerek, mert ilyen teljesítménnyel sehogy sem jött össze az a fránya 220 pont.

Aztán elhatároztam, hogy már csak azért is sikerülni fog! Rákapcsoltam, még kitaróbban próbáltam előcsalogatni m. biceps brachii-mat a többivel együtt, egy személyi edzőhöz is elmentem tanácsot kérni, mindenre odafigyeltem, amire csak lehetett: étkezésre, alváásra, minden mozdulatomra.

Aztán eljött 2017. szeptember 2-ika, az alkalmassági vizsga napja. Kecskemétre, a Repülőkórházba kellett menni reggel fél nyolcra, éhgyomorral a vérvétel és vizeletvizsgálat miatt. Ez korai kelést, és hosszú autózást jelentett, ami egyre növekvő éhségem és izgalmam miatt egyre hosszabb és hosszabb lett a percek teltével. Az autóban ülve, szüleimet hallgatva, a tájat nézve újra átgondoltam, miért is csinálom ezt az egészet,

mi is az, amit ezzel el szeretnék érni, mi is ez egyáltalán.

A Honvédelmi Ösztöndíj elnyerésével a hallgató beleegyezik abba, hogy a diploma megszerzéséig havi pénzbeli juttatás ellenében, annyi ideig a Honvédség szolgálatában dolgozik, elfogadva az első felajánlott beosztást, ameddig az ösztöndíjat kapja. Ez számomra 5 évet jelentett. Tehát az egyetem első évét elvégezve életem következő 10 évére elköteleztem magam egy olyan irányba, ami nem is lehetne nemesebb, de ugyanakkor a legszigorúbb szabályokat és feltételeket kell betartanom. Közeledve a nagy megmérettetéshez, amit életem eddigi legnagyobb kihívásának tekintek, egyre jobban éreztem minden porcikámban, hogy igen, ezt akarom, és az utolsó pillanatig küzdeni fogok, hogy sikerüljön. És küzdöttem is.

A kórház aulájában várakozva egyre több egyenruhás férfi gyűlt körém, egyre nagyobb lett a nyüzsgés, és a szívem egyre jobban a torkomban dobogott. Pontosán fél nyolckor egy egyenruhás nő vonult az aulába, és határozott, hangos beszéddel köszöntött minket. Minket, azaz hivatásos katonákat és engem, egy fiatal egyetemista lányt, aki abban a pillanatban báránynak érezte magát a farkasok között. A névsorolvasás során kiderült, hogy rajtam kívül egy másik orvos és egy mérnök-hallgató is jelen van, ezután mi hárman voltunk a báránysorban a farkasok között.

A nevünk hallatán pedig végre elkezdődhetett az, amire már több hónapja tükön ülve vártam.

Az egészségügyi vizsgálat laborvizsgálatokból (kiemelten drogteszt, HIV-vizsgálat, terhességi teszt), belgyógyászati, sebészeti, szemészeti, ideggyógyászati, fül-orr-gégészeti, valamint fogászati vizsgálatokból állt. Várakozva a rendelők előtti sorokban, töltöttem a papírt, amit kaptunk és gyűjtöttem az orvosok pecsétjeit egyre többen mértek végig, szinte láttam a kérdést a szemükben: "Ez meg mit keres itt?". Aztán szép lassan valahogy elkezdtünk beszélgetni, és azon kaptam magam, hogy "kétajtós szekrények" vesznek körül és csodálkozva hallgatják a válaszokat a kérdéseikre. Mint kiderült, azokkal a hivatásos katonákkal vizsgáztam aznap, akik pár napja Koszovóból értek haza, és pár hét múlva Pakisztánba utaztak misszióra. Mire eljutottam a pszichológiai vizsgálatához, végleg tudatosult bennem, milyen komoly szerepet vállalok ezzel az egészszel.

A második emeletre kellett menni a figyelem-vizsgálatra, IQ-tesztre, személyiség-tesztre és egy pszichológussal való beszélgetésre. A folyosókon vadászpilótákról, missziókról és a Holdra szállásról voltak képek, projektek (ebben az intézményben folyik már évtizedek óta a katonák, vadászpilóták és űrhajósok kiképzése és vizsgálata). Ezeket olvastam, nézegettem addig, amíg akikkel az előbb beszélgettem, utolértek, és mintha régi barátok lennének, egyből odajöttek és ismét körülvettek. Bevallom, csodálatos érzés volt. Úgy éreztem, hogy én tényleg közéjük akarok tartozni. Sőt, kicsit úgy, mintha már közéjük is tartoznék. Az már csak hab volt a tortán, hogy a tesztek alatt mindenki rápillantott az én papírjaimra néhányszor, és lenézett egy-két megoldást, amit később meg is köszönt. Kezdtém tényleg ennek a közösségnek a tagjává válni - lélekben legalább is.

Ez az érzés adott erőt az utolsó, általam legjobban félt részhez: A fizikai vizsgához. Megkaptam a női öltöző kulcsát (rajtam kívül aznap egy nő sem jött alkalmasságira, bár kettőt láttam az aulában, de csak igazolásért jöttek). Átöltöttem, kicsit át is szellemültem, majd bementem a tornaterembe, és egy már 15 éve hivatásos katonaként szolgáló férfival vizsgáztam együtt. A képzett testnevelő szemében is láttam a fenntartásokat, aztán valahogy a vizsga mindegyik részét életem addigi legjobb eredményével teljesítettem. Mind a kettőjük szemében látszott a meglepődés, amikor látták, hogy tényleg komolyan gondolom és az utolsó másodpercben sem adom fel. Végül 250 pontom lett. A végkimerülés határán, boldogságtól részegülve hallottam azt a mondatot, ami eddigi életemben a legnagyobb követ ejtette le a szívemről: "Akkor hát, üdvözöllek köztünk!"

Hihetetlen érzés volt. És a mai napig az. Belegondolni, hogy egész életemre meghatározó döntést hoztam, hogy egy olyan közösség tagja lettem és leszek, ami szigorúan titkos e-maileket küld és ami az ország védelmét jelenti; hogy olyan szabályokat kell betartanom, amiket a legtöbb ember nem is ismer; és hogy biztos és hasznos helyem van a társadalomban, csodás büszkeséggel és egyfajta borzongással tölt el.

Sokan, sőt, mindenki azt kérdezi tőlem, hogy nem bántam-e meg, nem félek-e. Megbánni? Soha. Félni? Folyamatosan. De végtére is, ez a legszebb félelem, amit valaha tapasztaltam.

Mudra Dorottya – Pázmányos gondolatok

Mi a közös számomra a mikrobiológiában és a matematikai analízisben? A sok színes D és T betű a füzetemben. Diagnózis, terápia vagy definíció és tétel, csak egy kicsit máshogyan kell látni.

A harmadéves nyári vizsgaidőszakban fogalmazódott meg bennem ez a gondolat, de meglepően jól jellemzi a hétköznapjaimat. Bizonyára sokan tudjátok, hogy az általános orvosi szak mellett idén tavasszal már negyedik féléve tanulok a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Információs Technológiai Karán (PPKE-ITK) is. Ezzel kapcsolatos tapasztalataimat szeretném Veletek megosztani.

A vendéghallgatásra a jogi lehetőséget a Pázmány Tanulmányi és Vizsgaszabályzata és a Kvantitatív modellezés és információtechnikai megalapozás elnevezésű modul adja. Első pillantásra talán ijesztőnek hangzik, de ez a képzés lényegében a molekuláris bionika mérnöki szak első két évének főbb tárgyait tartalmazza. Hat kötelező és további két, négy lehetőség közül választható, „kötvál” tárgyból áll, főleg matematika (analízis, lineáris algebra és diszkrét matematika), kisebb hangsúllyal programozás és fizika szerepel a kínálatban. Átfogó, alapozó mérnöki tárgyak részletesen, precízen oktatva.

A teljes modul teljesítése esetén a SOTÉN 40 kredit értékben kötelezően választható tárgyakkal elfogadhatók az így elvégzett kurzusok, egyéb esetben szabadon választhatónak számítanak. A két egyetem közötti megállapodás értelmében a SOTE bármely karának hallgatója vagy doktorandusza vendéghallgatói jogviszony keretében költségtérítés fizetése nélkül végezhet el bizonyos tárgyakat a Pázmány ITK

kurzus kínálatából, ezért arra is van lehetőség, hogy a modulba nem tartozó, minket érdeklő tárgyakat (például neurális hálózatok, sejtbiológia, klasszikus fizika) felvegyünk.

Ezek voltak a tények, most megpróbálom válaszolni az „És ez mire jó?” kérdésre. Szerintem a TDK mellett ez a modul egy jól szervezett lehetőség arra, hogy elsajátítsunk egy kutatáshoz szükséges eszköztárat. Lett sok új fogalmam, amikre asszociálhatok. Amellett, hogy szélesíti az általános műveltséget, sok érdekes, lelkes embert is meg lehet ismerni, új barátságokat kötni.

A természettudomány alapszókincse évszázadok óta a matematika, és véleményem szerint ezt az orvostudományból sem lehet „kispórolni”. Hosszasan körülírható szavakkal egy betegség megjelenési formája az apró részletekig, megfigyelhető sok eset, születnek benyomások illatok, előzmények, múltbéli tapasztalatok alapján a diagnózisról, de ha objektíven szeretne dönteni, az orvos is elkezd mérni, átmérőt és koncentrációt, görbét regisztrál, gyakoriságot számol. Elhanyagolásokat tesz és modellt alkot. Beúszik a képbe a matematika, és ha már itt van, akkor ismerjük meg jobban és használjuk, tanuljunk meg kapcsolatot létesíteni vele!

Életünkben rohamosan fejlődik a bioinformatika, a rendszerbiológia, a hálózatelmélet és az orvosi képalkotás. Az élő szervezetek alkotórészeinek (pl. fehérjék, gének) minél pontosabb feltérképezése mellett van egy modellalkotó irányzat is az élettudományokban, amely általánosan törvényszerűségeket keres. Az élővilág azonban (szerencsére) minden igyekezetünk ellenére valószínűleg nem lesz matematikával pontosan leírható, teljesebb lesz a modellnél és részletgazdagabb. Nehéz meghúzni a határt például egy gyógyszer esetében, hogy mekkora mellékhatás esetén módosítjuk a dózist? Attól függ, hogy a beteg mennyire tolerálja. Egyéni variációk, sok összeadódó és egymásra ható, nem elhanyagolható apró részlet. Szükség van az egyén megismerésére a döntéshez. Ez a kettősség annyira gyönyörű, hogy közben elfeledkezem az élet nehézségeiről, és hálás leszek azért, hogy ennek mindkét oldalról megfigyelője lehetek.

Vannak pillanatok, képek, amik megragadtak a fejemben. Egészen különleges

érzés harmadévesként újra gólyának lenni, 2x2-es mátrixszal a fejemen az épületben determinánsháborúzni, mozgó hópelyheket programozni és izgulni, hogy ne dobjon hibäuzenetet a fordító vagy elmosolyodni magamban Áramkörök előadáson, amikor az előadó kiemeli, hogy „az orvosok mintákat ismernek fel, de maguk mérnökök lesznek!”

A középiskolai magyartanárnőm szállóigéje jut eszembe: „Az élet elég hosszú, csak nem elég széles.” Én most nem aggódom, kaptam egy új identitást, egy párhuzamos életet.

(Vendéghallgatással, Pázmánnyal kapcsolatos kérdésekkel keresetnek nyugodtan!)

Dobó Máté – Képzelt interjú egy temetőből

Fekete lakkcipőt veszek, fekete zakót, fekete szövetkabátot, fekete kalapot, fekete esernyőt. Az éjjel egy „fekete országot álmódtam én,/ahol minden fekete volt (...)”. Felszállok a villamosra, kimegyek vele egészen a temetőig. A hangulat nem nyom el, emlékezni jöttem a régi időkről, nem siratni. Az utóbbi időben nincs is rossz kedvem, nyomott hangulatom. Aztán megtalálom a sírját. Nem voltam még soha itt, de ezzel az utolsó interjúval még adósom volt. Utoljára egy kiállítás megnyitóján találkoztam vele. A saját kiállításának megnyitóján. Utána még sok-sok héten kaptam tőle e-mailt az aktuális Gondolat-jel adás menetéről. Most, hogy ketten vagyunk, bevallom sose hallgattam meg a műsort. Nem miattad. Talán még nem voltam elég érett hozzá, már mindegy. Először az általános iskolámban találkoztunk. Még kezdő diákújságíró lehettem, amikor egyik tanárunk meghívására hozzánk jöttél. Nem volt még rutinom. Talán azóta se volt dolgom olyan nehéz interjúalannal, mint veled, Pista bácsi. Csak meséltél: Krúdyról, arról, hogy miért nem Adyt küldték ki elé Nagyváradra, magadról, hogyan kezdted te az újságírói pályát, és meséltél az életről. Pontosabban az irodalomról. Mert, ahogy te mondtad: „Az irodalom, az maga az élet...”. Emlékszem nem értettem meg akkor, hogy az irodalommal milyen jól lehet csajozni. Mert ezt is mondtad. De nekem 14 évesen még egyikhez se volt közöm, nem volt egyikkel sem élményem. Aztán, képzeld Pista bácsi, találkoztam egy lánnyal. Verseket küldözgettünk egymásnak. És te jutottál eszembe. Meg az, amit hallottam tőled évekkkel ezelőtt. Igazat kell neked adjak. Az irodalom az maga az élet. De ne gondoldj itt csak a klasszikus versekre kérlek. Gondoldj a dalokra, a slam poetry-re. Elismerem, igazad van, sokszor jó a klasszikusoktól idézni. Hidd el nekem, bármilyen irodalmat olvasol is, az a legjobb, ha olyannal olvasod, akit szeretsz.

Mert itt a ki nem mondott szavaknak is nagy súlya van. (Te ezt nagyon jól tudod.) Lassan sötétedik. Ugye nem haragszol meg, ha most elköszönök tőled? A legutóbb, a megnyitón azt mondtad, még menjek el a rádióba, beszéljünk, körbe is vezetsz. Most itt beszélgettünk, törlesztettem az adósságom, eljöttem hozzád. Köszönöm a tanácsaidat. Szia! Elindulok. Elöttem megrezdül egy bokor, talán madár szállt le róla. Megállok. Előveszem a zsebemből a borítékot, kivesszem belőle a kézzel írt lapot. Kivesszem a tollam a zsebemből, leülök egy padra. Áthúzom a megszólítást: Kedves te! helyett ez kerül rá: „Én írok levelet magának.”. Továbbmegyek. Trolira szállok, de a gondolataim messze járnak. Tatjana-ra gondolok, Puskin hősnőjére. Hisz ő nem is Anyegint szerette, csak azt, akit Anyegin alakjába beelátott. Nem akarok a sorsára jutni. Remélem nem követem el a hibáját. A trolibusz útját kételyeim szegélyezik. Aztán a busz hirtelen fékez, megállunk. A parkoló autók aggodalmakként állják utunkat, nem tudunk továbbmenni, csak ha a torlaszt arrébb toljuk. Segítesz?

Belépek a posta ajtaján. Most más. Nem vagyok magabiztos, még sosem csináltam ilyet. Hátranézek. Az ajtóban engem biztatva áll Pista bácsi. Mintha csak azt mondaná: „Gyerünk fiam!” Odaadom a postáskisasszonynak. Kifizetem. Az ajtó felé indulok. De már nem áll ott. Hazafelé indulok. Már nem nyomja semmi a szívem.

Antall István emlékére.

Riskó Bence:
IX. VácMyLife slam poetry

Fábián Márk - Élményeim a HÖK-ben

Mint tudjátok a Hallgatói Önkormányzat az egyetem érdekképviselői szerve, legfőbb feladatai közé tartozik, a hallgatók és az egyetem vezetése közti kapcsolattartás. Foglalkozunk többek között tanulmányi és szociális ügyekkel, valamint rendezvényszervezéssel is. Ebben a cikkben röviden szeretném veletek megismertetni a HÖK felépítését, főbb feladatait, emellett írok majd a személyes élményeimről, munkáimról is.

Elsőként röviden a HÖK felépítéséről: egyetemi szintű vezetője a HÖK elnök, vannak Központi Bizottságok, melyek elnökei a referensek, ők a HÖK adott bizottságához tartozó profiljáért felelősek. A HÖK legfőbb döntéshozó szerve a Küldöttgyűlés, melynek tagjai a Részönkormányzatok delegáltjai, elnökei. A Részönkormányzatok főként a különböző kari feladatokat látják el, de emellett egyetemi események szervezésébe is

becapcsolódnak, legfontosabb szervük a választott tagokat tömörítő Választmány. Élén a részönkormányzati elnök áll, az ő munkáját segíti az alelnök. Ilyen tisztséget töltök be én is a Gyógyszerésztudományi Karon. A Részönkormányzatoknak szintén vannak saját bizottságaik.

A HÖK legfőbb feladatának a rendezvényszervezés mellett inkább a tanári karral, vezetőséggel való kapcsolattartást, érdekképviselőt tartom. Részt veszünk többek között a szociális támogatási, illetve ösztöndíj pályázatok (például a Nemzeti Felsőoktatási Ösztöndíj) begyűjtésében, értékelésében is. Ha bármi probléma adódik vizsgafelvétel, tárgyfelvétel idején, felkeressük a Neptunnal foglalkozó szakembereket és minél előbb próbáljuk megoldani a helyzetet. Emellett részt vállalunk az Egyetemi Sportnap

megszervezésében, és ebben az évben Egyetemünk rendezte a Medikus Kupát, így a HÖK is számos jelentős feladatot kapott a lebonyolítással kapcsolatban. További feladat még a különböző hallgatói szervezetekkel való kapcsolattartás, így a HÖK több téren is együttműködik például a BOE-val és a HUPSA-val.

Az előzőekből látható, hogy rengeteg dolgot lehet csinálni a HÖK-ön belül, többek között ezért is csatlakoztam már elsőévesként. Akkor kerültem be a szakkoliba is, ahol Palla Tomi lett a mentorom, aki felhívta a figyelmemet erre a lehetőségre. És mivel abban az évben őt választották részönkormányzati elnöknek, nekem is könnyebben ment a beilleszkedés a HÖK-be. Először választmányi tag lettem, vezettem a jegyzőkönyveket az üléseken, dolgoztam különböző rendezvényeken, például az Egyetemi Sportnapon is. Ezek után felkértek, hogy vegyek részt az Oktatói Munka Hallgatói Véleményezésében (OMHV), itt a beérkezett kérdőíveket kellett digitalizálnunk, kiértékelnünk. Majd nyáron meghívtak a gólyatáborba is, ahol az instruktorokhoz képest HÖK-ösként sokkal nagyobb mozgásterem volt. Több programon is beszélünk a gólyákkal a HÖK felépítéséről, működéséről, és emellett persze a többi tábori programon is részt vehettem. Nagyon jó volt, hogy az instruktori feladatok köztöttségei nélkül ismerkedhettem meg a gólyákkal. A tábor után ősszel részönkormányzati alelnöknek választottak. Emiatt feladatom lett a különböző kari projektek koordinálása, kapcsolattartás a kar vezetésével, valamint időnként az elnök munkájának segítése. Részt vehetek a Kari Tanácson, így első kézből kaphatom meg a legfontosabb információkat a kar működéséről, életéről. Különböző kari bizottságokban is dolgozok. A legfrissebb élményem, hogy január végén felkértek, hogy a Gyógyszerésztudományi Kar nyílt napján tartsak egy rövid előadást a hallgatói életéről. [A cikkben egy itt készült kép látható – a szerk.] Nagyon örültem ennek a felkérésnek, hiszen négy éve még is ott ültem az előadóban és hallgattam, ahogy egy akkori HÖK-ös beszélt nekünk ezekről a témákról. Most pedig már én álltam ott. Nagyon jó érzés volt ez az egész, az élményt pedig csak tetézte, hogy teljesen tele

volt az előadó, rengeteg érdeklődő jött el, akik az előadásom után is odajöttek kérdezni.

Nagyon sok jó élményem fűződik a HÖK-höz, és sok dolgot tanultam az eddigi munka

során. Emellett természetesen a HÖK is - mint minden szervezet - fejlődik, és remélem, hogy egy ideig még én is hozzájárulhatok ahhoz, hogy minél magasabb szintű munkát.

Szopori Kata – Semmelweis Tavasz Fesztivál 2018.

József Attila - Március

A föld alól a gyors csirák
kidugják fejüket,
a fák, mint boltos áruját,
kirakják a rügyet,
kaszok arcán pattanás,
férfiajkon a csók,
mind egy repeső kapkodás
a szoknyák lobogók,
s már itt és ott fölhangzanak,
elűzve kint, fagyot,
a szívbe húzódott szavak,
eszmék és kardalok

A tavaszt a költészetben rendszeresen hozzák párhuzamba a megújulással, az élet felpeszülésével. Ez a párhuzam az egyetemi életben is fellelhető. A vizsgaidőszak, a rövid téli napok után végre eljön március, s vele együtt egyetemi programok tömkelege. Karnevál, Medikus Kupa és a Tavasz Fesztivál. A címből már sejtheted, hogy ezek közül most melyikről is lesz szó.

Március 20-21-én, tizenkettedik alkalommal kerül megrendezésre a Semmelweis Tavasz Fesztivál. A rendezvény során – ami az Instruktor Öntevékeny Csoport, a Hallgatói Önkormányzat, a Korányi Frigyes Szakkollégium és a Szinapszis együttműködésével valósul meg – számos művészeti ág képviselteti magát. Egy lehetőség, ahol az egyetemi hallgató szervezetek, köztük Kollégiumunk, dolgozhatnak együtt.

Táncverseny, Virtuózok Viadala, Versmondó Verseny, Alkoss! Rutinos „fesztiválózóknak” biztosan ismerős ez a néhány szó. Ha játszol hangszeren, vagy csodás hanggal vagy megáldva, akkor a Virtuózok Viadalán a helyed. Ha ritmusérzéked tökéletes mozgásoddal szereted bizonyítani a nagyérdeműnek, akkor várunk a Táncversenyen. Ha pedig a szavalásban leled a legnagyobb örömet, érdemes eljőnnöd a Versmondó versenyre. Az Alkoss! pályázatra irodalmi műveket várunk. Ebbe a négy szekcióba számítunk minden olyan egyetemi

polgár jelentkezésére, akik meg szeretnék mutatni társaiknak, hogy mivel is töltik idejüket egy-egy hosszú előadásokkal és gyakorlatokkal teli nap után.

Március 20-án az egyes szekciók versenyzői mutatják be produkcióikat, melyeket az egyetem oktatóival együtt szakmai zsűri értekel. Március 21-én a Gálaesten az egyes

szekciók legjobbjai még egyszer fellépnek, egy varázslatos léghörű estét teremtve az EOK aulájába.

Végül, de nem utolsó sorban ne felejtjük, ez egy fórum arra, hogy a Hársfa megmutassa magát a pezsgő egyetemi életben. Akár fellépőként, akár nézőként vagy akár szervezőként látogatod meg a Fesztivált, hársfásként igazán magadénak érezheted ezt a nagy hagyományokkal rendelkező egyetemi rendezvényt.

Ott találkozunk!

INDIE-CATOR

A HÁRSALKODÓ ZENEI ROVATA

A közreműködő sajtó tagjai:
Nagy Tomi és Csaba Marci
2/B

Est. 2017

2018. február 27. kedd

ÁR: 0,25 kp

Milky Chance

Milky Chance:

Clemens Rehbein és Philipp Dausch 2012-ben robbant be a köztudatba a *Stolen Dance* című számukkal. A duo egy kasseli gimnáziumban alakult. Kezdetben egy jazz bandában játszottak, aminek felbomlása után azonban ketten folytatták. Ekkor vették fel a gitárra és elektromos motívumokra épülő jellegzetes stílusukat. Számaikat Rehbein írja és kezdetben minden sallang nélkül egyszerűen a Youtube-ra töltötték fel szerzeményeiket. Itt viszont hatalmas örömmel fogadta őket az internetes társadalom és a sikerükön felbuzdulva hamar meg is kapták első lemez felkérésüket, A *Sadnecessary* 2013-ban debütált. Ezen szerepel a korábban említett *Stolen Dance* és a *Down by the River*, amik azóta is a formáció leghíresebb számai.

Tehát a rovat következő alternatív rock együttese a *Milky Chance*. Pár kedvencünket tőlük itt találjátok:

Sadnecessary (2013)

- *Stolen Dance*
- *Down by the River*
- *Running*
- *Sweet Sun*

Blossom (2017)

- *Blossom*
- *Cocoon*
- *Bad Things*

TOP 20:

1. *Hilltop Hoods: 1955 feat. Montaigne*
2. *Son Lux: "Dream State"*
3. *MISSIO: Can I Exist*
4. *Foals: My Number*
5. *Gorillaz: Garage Palace*
6. *Tom Walker: Leave a Light On*
7. *Chet Faker: Gold*
8. *Nothing But Thieves: Sorry*
9. *Oscar And The Wolf: Strange Entity*
10. *G-Eazy & Halsey: Him and I*

11. *SOFI TUKKER: Best Friend ft. NERVO*
12. *Glass Animals: The Other Side Of Paradise*
13. *The Neighbourhood: Sweater Weather*
14. *Tep No: Swear Like a Sailor*
15. *Milky Chance: Firebird*
16. *Cold War Kids: So Tied Up*
17. *Cage The Elephant: Shake Me Down*
18. *BØRNS: Holy Ghost*
19. *Frenship: 1000 Nights*
20. *Bastille: Blame*

Miklós Gabriella – Testről és lélekről (filmajánló)

Nemes Nagy Ágnes - Védd meg...

Védd meg, ha bírod, mondd: megérte,
megérte, mondd, hogy így a jó,
megérte minden kaptató,
a bölcs szándék, törekedés,
a titkos élű, lassú kés,
orv pusztulásra oktató,
mondd, mondd, hogy megérte az elme
sötét szobába hasító
csíkosan villogó szerelme,
megérte ez a fulladó
lélegzetvétel, ez a képzelt
értelem, ez a néma szó,
absztrakció, distinkció,
a szív, a rángva gyulladó,
a szív, hasas hófellegekben,
minthogyha bent, míg vág a hó,
egy város égne véghetetlen,
megérte, mondd a pillanatnak,
míg a két vállon szüntelen,
a két csuklón, két lábfejen
a védhetetlen iszonyatnak
fekete vérrel csorduló
téptett sebei fölfakadnak

Ez a vers ihlette Enyedi Ildikó legújabb filmjét. Egy filmet, amit ugyanúgy, mint ezt a verset, ha csak felületesen átfutom, csak feleslegesen eltöltött időnek fogom érezni. Ahhoz, hogy átéljem a valódi mondanivalóját, el kell csendesednem. Egy darabig ki kell zárnom a még rám váró teendőket, a messengeremen érkező ezernyi üzenetet, a szobámba berontó kistestvért / lakótársat. Befogadóvá kell válnom. Közel kell engednem valamit magamhoz, azzal a kockázattal együtt, hogy nem lesz feltétlenül kellemes. Éppen ezért nehéz ezt a filmet nézni. Nehéz, mert nem

történnék benne „nagy dolgok” olyan értelemben, ahogy egy minden reggel a négyeshatoson tülekedő, stresszes, kiégett, „mai” ember várná. Nincs hatalmas harci jelenet, szuperhősök, érzélgős, szenvedélyesnek titulált kitörések. Még aláfestő zene sem, ami az érzelmeim a kívánt hatás elérése felé terelné. A rendező magamra hagy. Egyedül leszek a csendben, a sokszor észre sem vett apró részletekben, a padló kövei közt, egy-egy mimikai izom rándulásában, kommunikálni szinte képtelen emberek, zavaros érzések összevisszaságában. A filmen keresztül a saját bensőmmel vagyok kénytelen találkozni. Ha csak erre a két órára is, de megtanulok a mostban maradni, a jelent érzékelni. A patakot, ahogy a szarvas iszik belőle. A földre csöpögő vért. A kissé autista lány szemében a bizonytalanságot. Ideges leszek. Fontosabb dolgom is van ennél! Agyam mindenáron szabadulni akar ebből a furcsa, ellentmondásokkal telt, nehezen érthető, lassú világból. De valami miatt tovább nézem. Hajt a kíváncsiság a történet vége felé. S közben talán kezdem megérteni, hogy mit akar ez az egész közölni velem. Mindenki szeretni és szeretve lenni vágyik. Milyen klisé! - gondolom rögtön kritikusan, miután leírtam ezt az ezerszer megfogalmazott és milliószor csúffá tett, közhelyesített, amerikai cukormázzal leöntött mondatot. S talán éppen ebben rejlik a Testről és lélekről nagyszerűsége. Az emberi lét kérdései, motivációi nem változnak. Enyedi Ildikó ezzel a filmmel azonban ki tudta ásní a sok rárakódott szemét alól a dolgok valódi jelentését, visszaadva mélységüket és igazi tartalmukat.

Braun Szilveszter – Jellinek Harry

Kutatás. Publikációk. Karrier. Illetve egy évvel tovább élvezhetjük anno hően áhított egyetemi jogviszonyunkat. Ezek lehetnek azok a gondolatok, amik eszünkbe jutnak, mikor valaki a Jellinek Harry Ösztöndíjat említi a hallótávolságunkon belül. De vajon tényleg ennyiről szólna az a tíz hónap Heidelbergben vagy Freiburgban, amiért egyes hallgatók két államilag finanszírozott félévet is képesek feláldozni? Kicsit máshogy fogalmazva a kérdést: érdemes elgondolkodnunk ezen a lehetőségen, ha nem akarunk egész orvosi

pályafutásunk alatt kutatással foglalkozni, nem akarunk nagyobb-nál nagyobb cikkek tucatjait megírni pár év leforgása alatt, és amit a saját karrierünkről elképzelünk, abban benne van a család is?

Természetesen, ha a válasz nem lenne, nem tettem volna fel ezeket a kérdéseket. Viszont ahelyett, hogy egy egyszerű igennel és néhány, mindenki számára nyilvánvaló pozitívum felsorolásával lezárnam mondanivalóm, inkább elmesélem, hogy számomra milyen élményeket és tapasztalatokat nyújtott (és még mindig

nyújt!) ez a kis tanulmányi kirándulás. Habár számomra nem feltétlen a fent említett lehetőségek nyújtották a motivációt az ösztöndíjra való jelentkezéskor, azért annyi talán igaz rám, hogy szeretném a kutatást és a tudományos tevékenységet beleszőni a későbbiekben rutinná váló mindennapi orvosi munkámba. Ami azonban kulcsfontosságú érv volt amellet, hogy beadjam a jelentkezésemet, az a tíz hónap Németország. Ugyanis lévén, hogy Németország gazdasági, oktatási és nem utolsó sorban egészségügyi rendszere nem csak európai, hanem világszínvonalon is mérvadó eredményeket tud felmutatni, nem nehéz elképzelni mennyi lehetőség rejlik abban, ha valaki mélyebb betekintést nyerhet az ország működésébe.

Jelenleg hat hónapja, hogy elköltöztem otthonról, és azóta csupán karácsonyozni mentem haza, és ugyan a szerettemmel és a barátaimmal csekély lehetőségem van személyesen találkozni, mégsem mondhatom, hogy magányosan telnek napjaim. Rengeteg esemény van, melyről még csak nem is kell tudnia az embernek és már kapja is a meghívót. Részt lehet venni az összes Erasmus által meghirdetett programon, van heidelbergi magyar egyetemisták csoport, illetve ott vannak a munkatársak, akik az első közös este után az Ungarn-t és a Pálinkát-t szinonimaként használják.

Egy másik nagy előnye a külföldi ösztöndíjnak, az a nyelvtanulás. Lehetetlen nem tanulni németül, pedig próbáltam. Mikor kijöttem az itteni szintfelmérőn B1+-t értem el. Ezek után részt vettem egy számunkra ingyenes nyelvi kurzuson, ahol egy hónap után már B2+-ra

osztályoztak. Azóta már több hónap is eltelt, és igaz, még a Faust-ot nem olvastam el németül, de már nem nagyon történik meg velem, hogy valahol ne tudnám magam megértetni német nyelven.

Természetesen itt is megvannak a mindennapi nehézségek. Az egyik legnagyobb, hogy az ösztöndíj keretében havi 630 Euro-t kapunk a számlánkra, amelyből jelenleg körülbelül 300 Euro-t a kollégium részére levonnak. Ezenfelül egyéb költségként felmerülnek olyan nyaláncságok, mint a 75 Euro-s, egy szemeszterre szóló kötelező diákkártya, az éves „TV-adó”, melyet TV birtoklásától függetlenül 100 Euro jótékonyági „nem tudom miért fizetem” adományként kötelező vagy befizetni, illetve ha még mindig gazdagnak érzed magad, akkor a szakadt-láncú, rozsdabicikli helyett vehetsz egy féléves „BKV” bérletet 150 Euro-ért. Mindent összevetve, nehéz ebből az összegből gazdálkodni annak ellenére, hogy a szolgáltatásokat leszámítva minden ugyanannyiba, vagy még kevesebbe is kerül itt, mint otthon. De semmi sem lehetetlen! Csak érdemes megtanulni főzni. Mely tevékenységet annyira elsajátítottam, hogy már félre is tudok rakni az ösztöndíjból egy esetleges párizsi útra.

Egy pár szót még a kutatásról, amiért voltaképpen az ösztöndíjat meghirdetik. Ha valakiben egy szemernyi motiváció is van, akkor elkerülhetetlen. Fél év alatt annyi kutatási lehetőség és eredmény születik, amely más hallgatónak az egész egyetemi TDK projektjét lefedi. Kétszer. Tanulmányi kötelezettségek híján nem is csoda, hogy ilyen ütemben halad az ember.

És így át is tértünk az utolsó gondolatomra. Egy év szünet! Hallva (ex)évfolyamtársaim beszámolóit, ha valakinek, nekem biztos szükségem volt erre az egy évre a hatodév megkezdése előtt.

Számtalan dolog van, amiről még nem tettem említést (kapcsolati tőke, önállóság és önismeret, különböző gyakorlati, akár orvoslásban is használható készségek stb.), mindezek ellenére remélem, sikerült egy kis ízelítőt nyújtanom a heidelbergi életről és a Jellinek Harry Ösztöndíjról.

